Cesta světla

Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

Číslo vydání 03 podzim 2026

UDÁLOSTI strana 1 | SPIRITUALITA strana 7 | HISTORIE strana 10 | ROZHLED strana 14 | DĚTI A MLADÍ strana 16

Večer smíření a další novinky

Vážení farníci,
rád bych vás všechny pozval na velmi zajímavou a zcela netradiční akci v naší farnosti – **VEČER SMÍŘENÍ**. Tento večer se uskuteční ve čtvrtek 5. listopadu 2026 od 18 do 20 hodin v kostele sv. Václava v Tišnově. Půjde zároveň o děkanátní akci, a to nejen pro věřící křesťany. Setkání je určeno také pro ty, kteří do kostela nechodí nebo jsou hledající. Můžete tak pozvat i vaše sousedy, přátele nebo kolegy v práci. Večer je pojat jako nadfarnostní evangelizační akce za doprovodu hudby, svědectví, jak Bůh odpouští, slovo o odpuštění a smíření, modlitby za smíření. Na této akci bude jistě možnost využít i svátosti smíření, duchovního rozhovoru, přímluvné modlitby včetně rozhovoru s věřícím psychoterapeutem. Velkým vzorem v odpuštění a smíření jsou nám dnes již blahoslavení P. Bula a P. Drbola. Odpuštění je samo o sobě uzdravující a naprosto nezbytný předpoklad, aby i nám Bůh mohl odpustit. Jak se to modlíme v modlitbě Páně – *…odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům…* První fází je odpuštění, druhou je pak smíření. Více informací o odpuštění můžete najít i v kurzu na portálu Hledám Boha: https://hledamboha.cz/course/odpusteni.

V letním období proběhly v tišnovském amfiteátru také CHVÁLY pod širým nebem, a to v sobotu 18. července a 15. srpna 2026, vždy od 19 do 20 hodin. Přišlo více lidí, než jsme čekali. Navíc chválové písně a svědectví se takto dostaly i mimo zdi našeho kostela a mohou tak mít rovněž evangelizační přínos. Bohu díky!

Poslední akcí, která stojí za zmínku, je setkání se sv. Ludmilou v Centru sociálních služeb v Tišnově, které proběhlo ve středu 16. září 2026 od 15:00 hodin. Všichni přítomní senioři i hosté byli mile překvapeni z příjemné atmosféry a hudebního a pěveckého vystoupení dětí. Prezentace o svaté Ludmile byla rovněž velmi přínosná a poučná.

Už jen zbývá Pánu Bohu za vše poděkovat a doufat, že akcí tohoto typu bude více. Není to však jen o akcích, ale o jejich podstatě. Tedy přiblížit se blíže k Bohu nebo alespoň ukázat směr. Jak řekl sv. Augustin: „Nepokojné je srdce lidské, dokud nespočine v Bohu."

Bůh vám žehnej!
**** jáhen Václav*

Chvály v parku *Foto: Lukáš Klicnar*

Milí farníci,
zanedlouho nás čekají volby do zastupitelstev obcí a Senátu ČR. Různá politická uskupení usilují o získání důvěry voličů a mnohá z nich nabízejí rychlá řešení složitých problémů, jako kdyby stačilo mávnout kouzelným proutkem.
Když jsme si zvolili Ježíše Krista za svého „zastupitele", pak se každý den učíme důvěře v jeho lásku, která je pramenem naší spásy a cestou do Božího království, kde všechny lidské problémy a starosti budou skutečně „vyřešeny". Život s Ježíšem ale není rychlou dálnicí k dosažení vlastních snů a představ. Je náročnou cestou k vrcholu vyžadující od nás poctivou práci na sobě, ochotu k růstu v nezištné lásce k druhým lidem, odvahu přijmout i svůj kříž, schopnost k upřímnému dialogu s lidmi kolem nás atd.
Přeji nám všem, aby nás levné nabídky šťastného a bezstarostného života neodváděly od upřímného hledání Pravdy a abychom se, podobně jako náš milovaný patron svatý Václav, pevně drželi Toho, který dal pro naši spásu svůj život.

Váš o. Jiří

První benefiční ples Charity Tišnov: Založme společně novou tradici

V tišnovské Charitě už týdny pilně připravujeme událost, která je pro nás letos opravdu výjimečná. 21. listopadu chystáme v tišnovské sokolovně historicky první ročník Benefičního plesu Oblastní charity Tišnov.

Oblastní charita Tišnov

Nechceme jen uspořádat další ples, ale založit novou tradici, která v jeden večer propojí lidi s dobrým srdcem. Tu pravou atmosféru plesu vytvářejí především lidé, kteří se na něm potkají. Proto vás srdečně zveme – přijďte s námi strávit příjemný večer, pobavit se, setkat se s přáteli a pořádně si zatančit. Výtěžek plesu podpoří naši pomoc seniorům, nemocným, lidem v závěru života i těm, kteří se ocitají v akutní nouzi nebo dlouhodobě obtížné životní situaci.

Hudba, tanec a něco navíc

O plný parket se postará vyhlášená kapela Kanci paní nadlesní a chybět nebude ani taneční zpestření s ukázkou tance a možností zapojit se a naučit se pár kroků. Chystáme také klasickou tombolu i aukci uměleckých děl. Aukce bude probíhat tichou formou mimo hlavní sál, kde si budete moci všechna díla během večera prohlédnout. Výtěžek z aukce podpoří náš domácí hospic.

Vstupenka, raut i možnost pomoci

Vstupenky jsou již nyní v prodeji. Neváhejte a zaberte si zavčas ten nejlepší stůl. Lze je zakoupit on-line přes **smsticket.cz** a osobně například v Turistickém informačním centru Tišnov, na Charitě na Tyršově ulici v Tišnově nebo v Půjčovně pomůcek na Komenského náměstí. Součástí vstupenky je i raut. Základní vstupenka včetně rautu stojí 590 Kč a přinese vám nejen taneční, ale i gurmánské potěšení.

Pokud chcete podpořit benefiční účel plesu více, vyberte si místo běžné vstupenky bronzovou (1 000 Kč), stříbrnou (2 500 Kč) nebo zlatou (5 000 Kč) benefiční vstupenku. Jejím zakoupením přispějete vyšší částkou a ještě více podpoříte poslání našeho benefičního večera.

Nechcete nebo nemůžete přijít na ples, ale přesto byste naši myšlenku rádi podpořili?

Nekupujte si vstupenku, kterou nevyužijete. Podpořit nás můžete darem a pořídit si tak „vstupenku z obýváku“. Přímo v sále sice nebudete, ale díky živému on-line přenosu budete moci alespoň na chvíli nahlédnout do dění a nasát atmosféru večera. Podpořit nás můžete darem na účet **185897781/0600**, **VS 2111**, a pořídit si symbolickou vstupenku z obýváku za 500 Kč, vstupenku s tombolou za 1 000 Kč nebo zlatou benefiční vstupenku s tombolou za 5 000 Kč.

Ples můžete podpořit i jinak

Stále hledáme partnery a dárce pěkných cen do tomboly, vítáme také pomoc dobrovolníků nebo prosté sdílení informace o plese mezi přáteli. Chceme, aby se informace o plese dostala ke každému, do každé obce. Bez vaší pomoci to nedokážeme. Především ale budeme rádi, když sami přijdete. Protože bez vás by to zkrátka nebyl ten pravý ples. Více najdete na **tisnov.charita.cz/ples**.

**** Marta Rémanová*

Podkarpatí v obrazech i na talíři na tišnovské faře – 8. 10. 2026

Poslední květnový víkend jsme na tišnovské faře společně s vámi zavítali prostřednictvím fotografií na Podkarpatskou Rus. Výstavu fotografií z tohoto nádherného kraje doplnil charitativní prodej obrázků, které namalovaly děti z Masarykovy školy ve Svaljavě.

Váš velký zájem a krásné ohlasy nás potěšily natolik, že jsme se rozhodli připravit další setkání. Tentokrát vás čeká **večer plný vyprávění, fotografií, videoukázek, zajímavostí a také ochutnávek**.

Srdečně vás zveme **ve čtvrtek 8. 10. 2026 od 18.00 hodin do nového farního sálu** na cestovatelskou přednášku o Podkarpatské Rusi.

Společně se vydáme do kraje, který je nám historicky i lidsky velmi blízký. Povíme si o historii Rusínů, samotné Podkarpatské Rusi i o jejím současném životě. Přiblížíme vám také činnost našeho spolku, jehož historie sahá až do roku 1936.

Podíváme se na stopy, které zde zanechalo sice jen dvacetileté, ale mimořádně plodné období připojení k meziválečnému Československu. Dozvíte se, co z této éry na Podkarpatí zůstalo dodnes a proč je toto období stále tak důležité.

A protože Podkarpatí se nepoznává jen očima, čeká vás také **malá ochutnávka místních specialit**. Zkusit budete moci i tzv. „**battle rations" – domácí jídla,** která pro své muže na frontě připravují ženy z baptistické církve Blagodať. Jejich úsilí ostatně někteří z vás podpořili příspěvkem na nákup sáčků určených k balení těchto jídel.

Na závěr přijde něco sladkého. Ochutnáte **energetické tyčinky, které pro vojáky vyrábějí děti z florbalového klubu Fortis v Nelipinu**. Prostřednictvím videoukázek vám navíc ukážeme, jak jejich výroba probíhá.

Přijďte s námi strávit příjemný večer, poznat Podkarpatskou Rus, její minulost i současnost, ochutnat něco z jejího života a možná objevit místo, které vám od tohoto večera bude zase o něco bližší. Těšíme se na vás!

**** Adam Blažke*

Medvědi u Synevirského jezera *Foto: Adam Blažke*

Masarykova škola v Užhorodu *Foto: Adam Blažke*

Synagoga v Chustu *Foto: Adam Blažke*

Vzpomínka na P. Rychlého

Otec, bratr, vychovatel Václav Jaroslav Rychlý. Pamatuji se na okamžik, když jsem se s ním na přelomu tisíciletí potkala osobně. Oslovovat ho OTČE, to mi opravdu nešlo, protože byl o více než deset let mladší než já. Nakonec jsme se dohodli na oslovení Jaroslave, Marie – Vy.

Už když jsem se koncem devadesátých let natrvalo přistěhovala do Tišnova, všímala jsem si vysokého štíhlého muže zhruba v Kristových letech, který se sem tam objevoval u oltáře v obcích tišnovského děkanátu. Vždy měl na rtech v oválném podlouhlém obličeji s vysokým čelem širokánský úsměv, který ho neopouštěl před oltářem ani mezi mládeží a spoluobčany v Tišnově. Byl prostě nepřehlédnutelný. Vyptávala jsem se, kdo to je, a bylo mi řečeno: „No přece Jareček, rodilý Tišnovák, je řádovým knězem." Nejprve sloužil ve farnostech kolem Humpolce a posléze vypomáhal na Tišnovsku.

Když se ho mladí vyptávali, kde působí, pravil: „Působí v Úsobí, to se dobře pamatuje." Obce, ve kterých po vysvěcení sloužil, byly na dojezd z kláštera v Želivi. Premonstrátský klášter byl jeho mnišským domovem a vracel se do něj velmi často ke společným duchovním aktivitám, i když už přijal místo vychovatele v kuřimské věznici. Tam pracoval až do konce svého života.

Velmi rád se pohyboval v sekulárním světě, žádná společnost mu nebyla cizí, zapředl řeč s kýmkoliv a kdekoliv. Proto mu asi nebyla cizí ani práce v prostředí provinilců vytržených ze společnosti. Naslouchal, radil, byl-li o to požádán, pomáhal s osobními problémy, nasměroval na odborníky. Neslyšela jsem, že by někoho káral, někomu něco vyčítal, mentoroval nebo odsuzoval. Byl oblíbený i mezi spolupracovníky, což mi potvrdili i spolubratři z kláštera a jedna jeho kolegyně z kuřimské věznice. Ostatně těch kolegů z Kuřimi přijel na rozloučení do kostela sv. Leopolda v Brně plný autobus. To o něčem svědčí. Ani v těchto místech ho neviděli nikdy zasmušilého, otráveného nebo nahněvaného. Vše prý zvládal s úsměvem a v klidu, i když se už jiným vařila krev v žilách. Dokonce všichni tvrdili, že měl obrovský smysl pro humor a dovedl si udělat legraci i sám ze sebe. Takového jsem ho já neznala, snad proto, že jsme řešívali rodinné tradice, historii nebo duchovní otázky. K životu přistupoval s radostí a určitě se držel i myšlenek papeže Františka, který při svém působení i ve vlastním životopise humor chválil a prosazoval. Papež František psal, že smysl pro humor a úsměv jsou kořením existence a nástrojem pro houževnaté překonávání potíží, dokonce i křížů, ironie i sebeironie je projevem důstojnosti a potvrzením nadřazenosti lidské bytosti nad tím, co se jí přihodilo.

Takto přistupoval k životu i Jaroslav. Dokladem buď perlička, kterou jsem vyslechla od akolity Pavla z Předklášteří.

Potkal se Pavel s Jarečkem v Brně. Páter Jaroslav silně kulhal a šel jen pomalu s pomocí berlí. „Co se ti stalo?" ptá se Pavel. „Ále, takový TY-PIC-KÝ kněžský úraz." Pavel na to: „Proboha, co to bylo, spadl na tebe kalich?" A na to farář: „Ale ne, jdu takhle o půl druhé v noci z hospody a před mým domem jsem spadl do výkopu, který tam ještě večer nebyl." Tak to byl Jareček. Byl-li v Tišnově, šel posedět „k Palcovi" do zahrady. Tišnováci vědí – oblíbené místo k posezení s jakýmkoliv mokem. Odtud také jednou přišel můj prostřední syn a pravil: „Mami, víš, že jsme s Jarkem vzdálení příbuzní?" Páter se mě ptal, proč mi všichni říkají Velasu, když jsem Ondra. Na to já: „No to je přezdívka, jmenuju se Velička, a tak mě všichni odedávna oslovují krátce Velasu. On na to: „A nebyl některý z tvých předků Vojtěch Medek z Olomouce, který si vzal paní Marii Rychlou?" „Jo, jo, to je naše bábinka z Holice u Olomouce."

No a jsme u Jaroslavovy záliby v historii. Psal rodokmen široce rozvětvené rodiny Rychlých, která pocházela z Olomoucka. Mezi čtyřmi bratry vyrůstala i jediná sestra Marie. Ze čtyř bratrů se jeden usadil jako hospodář ve Věchnově, kam k babičce a dědečkovi Jaroslav jezdíval každou volnou chvilku. Byli to rodiče jeho maminky, s kterou žil v Tišnově sám, a protože

Přehled plánovaných akcí

- **2. – 4. 10.** Víkend pro biřmovance
- **4. 10.** Pěší pouť do Ochoze
- **8. 10.** Beseda spolku přátel Podkarpatské Rusi
- **9. – 10. 10.** Kurz pro lektory
- **11. 10.** Začínají manželské večery
- **17. 10.** Adorační den Předklášteří
- **17. 10.** Děkanátní setkání varhaníků a hudebníků
- **18. 10.** Misijní neděle
- **24. 10.** Diecézní setkání ekonomických rad
- **4. 11.** Předklášteří koncert TIKO
- **5. 11.** Večer smíření
- **7. 11.** Ministrantská olympiáda
- **15. 11.** Pouť k svaté Anežce
- **21. 11.** Oblastní setkání mládeže Blansko
- **21. 11.** Ples charity
- **2. 12.** Koncert Castello in Aria a Octopus Vocalis v Tišnově
- **5. – 13. 12.** Výstava betlémů
- **6. 12.** Koncert Kantiléna v Předklášteří

Manželata s P. Rychlým na oslavě 70 *Foto: Marie Chalupová Velíčková*

byl jedináček, postaral se po smrti babičky a dědečka i o jejich majetek. Měl úctu ke všemu, co jeho předci užívali, měl zájem o vše, čím byli vybaveni. Už i pronajatý tišnovský byt byl plný udržovaných starožitností opečovávaných s láskou, a když tišnovské bydlení musel pan farář opustit, vše převezl, nechal repasovat a starožitnými kousky vybavil vkusně svůj brněnský zrekonstruovaný měšťanský byt. Rád v něm přijímal, pokud měl čas, hosty, uctil je a dovedl vyprávět o původu každého kusu nábytku i malovaných talířů a jiných artefaktů, které zdobily stěny a byly vystaveny ve sklenících. Ukládal a třídil také spoustu listinných rodinných a historických materiálů. Nebyla to hamižnost, ale úcta k životu, práci a k předmětům, které minulé generace užívaly a vážily si jich. Byly součástí jejich životů. Vše měl krásně utříděné, věděl, kde a v které krabici jaký dokument leží. O tom jsme se přesvědčili i my s manželem, když jsme byli u kněze Václava Jaroslava na návštěvě. Jako duchovní sloužil při pohřbech v široké rodině Rychlých a vracel se tak na rodinná setkání na Hanou, odkud rod pocházel. Rozloučil se tam s naší prababičkou, babičkou a dojížděl se svátostmi i za mou mamkou, když jsme ji opatrovali při delších pobytech v Tišnově. Haná, vedle Vysočiny, mu přirostla k srdci, často navštěvoval příbuzné žijící v poutním místě v Dubu na Moravě. Vyhledal si dokonce maličké klidné lázničky Skalku se sirnými prameny. Jsou nedaleko Prostějova, snad jen s dvaceti lůžky, ale měly blahodárný účinek na jeho pohybovou soustavu a zažívání. Vždy si chválil jejich klid, kde měl čas na sebe i rozjímání a kde nabýval nových sil. Nikdy si nestěžoval, přesto zdravotních problémů přibývalo. Od stanovení diagnózy do posledního vydechnutí uběhl jen měsíc a půl. Přesto stačil zařídit vše potřebné, celý majetek rozdal přátelům a daroval řádu. Myslel i na ty věrné, kteří se s ním přijdou rozloučit, a zařídil, aby se po církevních obřadech v Brně i v Želivi cítili jeho přátelé a známí jako při oslavě jeho šedesátých narozenin, od kterých uplynuly necelé dva roky. Jen nevím, zda se najde rodinný příslušník, který převezme štafetový kolík a bude pokračovat v pečlivém vedení rodokmenu, jehož součástí jsou i mí vnuci z jediného rodu po přeslici.

*** *Marie Chalupová Veličková*

Zakuste Boží blízkost na semináři Život v Duchu!

Vnímáte, že váš život s Bohem není tak hluboký, jak byste si představovali? Je pro vás Bůh vzdálený? Ještě jste nezakusili, že je skutečně živý, že vás miluje jedinečným způsobem, který je vám blízký a kterému rozumíte? Nedaří se vám žít v Boží přítomnosti? Neslyšíte, jak k vám Bůh promlouvá? A chtěli byste to změnit?

Potom je právě pro vás určený seminář Život v Duchu (tzv. sievers podle pátera Ernsta Sieverse, který k tomuto semináři připravil podrobné materiály). Ten se v naší farnosti uskuteční na začátku příštího roku. Nebude to v Tišnově poprvé. Již před dvěma lety se zde tento seminář konal. Zúčastnilo se jej několik desítek tišnovských i přespolních farníků. Jedná se o sérii deseti setkání, kdy účastníci postupně zvou Boha do svého života, odevzdávají mu celý svůj život, věnují se rozjímání nad Písmem svatým, hledají, k čemu konkrétnímu je Bůh v životě povolává a objevují dary, které jim dává.

Každé setkání zahrnuje nejprve krátké duchovní impulzy týkající se tématu setkání. Poté se již účastníci rozejdou do menších skupinek, kde se společně sdílejí nad daným tématem a také nad biblickými texty z předchozího týdne, nad nimiž rozjímali. Součástí semináře Život v Duchu je také generální svátost smíření, modlitba za nové vylití Ducha svatého a nakonec i modlitba odevzdání se do služby Pánu.

Pokud toužíte nechat se více vést Duchem svatým, pokud toužíte získat duchovní dary, abyste jimi mohli v církvi lépe sloužit, pokud toužíte, aby skrze vás Duch svatý působil a proměňoval druhé lidi, pokud toužíte evangelizovat, ale máte strach, je tento seminář určený přesně pro vás! Seminář je určený pro každého křesťana, který je již biřmovaný. V průběhu podzimu se na něj bude možné přihlašovat přes webové stránky farnosti.

Ať Duch svatý vane!

*** *Aneta Klicnarová*

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- Na konci prázdnin proběhla v Rajhradě 22. diecézní pouť rodin. Pouť byla tematicky propojena s probíhajícím Rokem sv. Františka.
- Letos se už podeváté konala pěší pouť z Lukova do Staroviček a symbolicky tak propojila obě rodná místa blahoslavených Jana Buly a Václava Drboly. Poutníci děkovali za jejich blahořečení.

Aktuality z ČR

- Ve dnech 11.–16.8. se uskutečnilo Celostátní setkání mládeže v Ostravě. Zúčastnilo se jej 3200 mladých ve věku 14–26 let, 135 řeholníků, řeholnic a duchovních.
- Kostel Panny Marie Frýdecké na Trzycatku poblíž česko-polsko-slovenského Trojmezí získá status poutního místa. Bielsko-żywiecká diecéze tuto slavnost spojuje s každoroční Poutí tří národů.

Aktuality ze světa

- V polské obci Konotopie byla 15. srpna požehnána nejvyšší socha Panny Marie v Evropě. Monumentální dílo zasvěcené Panně Marii Milosrdné měří více než 55 metrů.
- Na přelomu července a srpna se v Itálii otevřela nová poutní trasa Cammino di Francesco – Il Cammino della Luce, která vede do rodného městečka Františka z Assisi v Umbrii. Celkem je dlouhá 1564 kilometrů.

*** *Aneta Klicnarová*

Farní sál

V květnu požehnal brněnský vikář Pavel Šenkyřík náš nový farní sál, v červnu proběhla oficiální kolaudace. Přinášíme krátký rozhovor s jeho architektkou a naší farnicí Petrou Slušnou.

Farní sál už je postavený. Nakolik se liší jeho finální podoba od Vašeho návrhu na papíře?

Stavební firma stavěla svědomitě podle projektu, takže finální podoba odpovídá té na papíře. To, co papír neobsáhl, jsou detaily nebo řešení, které vyplynuly až na stavbě při samotné realizaci, jako například podbetonování stávajících základů nebo ponechání zdi fary z kamene a cihel v pohledové podobě.

Co všechno jste při zhotovení návrhu zohledňovala?

Chtěla jsem, aby sál měl nadále charakter stodoly, která zde stála. Takže zůstal zachovaný půdorys stavby i jeho původní hmota, daná výškou hřebene a okapu. Sál v přízemí tvoří jeden prostor spojený s dvorem velkými okny.

Důležitým faktorem bylo i světlo, proto je interiér sálu proveden ve světlých odstínech. Do přízemí proniká přirozené světlo i střešními okny díky odskočení podkroví.

Na faře i v kostele chybí hygienické zázemí, které by mohl pohodlně využít vozíčkář. To jsem tedy umístila do dřevěné přístavby, která může fungovat nezávisle na sále.

Sál je dimenzovaný až na 60 lidí, proto byl kladen důraz i na odolné materiály a jejich kvalitní řemeslné zpracování.

Čím je náš sál ojedinělý?

Jedinečná je naše farnost a její farníci. Potřeba stavby nového prostoru pro setkávání vznikla jen díky jejich bohatém společenskému životu, aktivitám a štědrosti. Každou neděli to dokazují velkorysé částky ve sbírce na sál.

K čemu všemu půjde sál využívat?

Propojení dvoru se sálem určitě ocení rodiče malých dětí při nedělních kavárnách. Skládací stoly a stohovatelné židle umožňují různorodé využití sálu od přednášek, výstav, farních grilovaček až po tanec. Klubovnu v podkroví mohou využívat skupinky farníků k různým činnostem. Jedna z koupelen je vybavena sprchou, takže zde mohou příležitostně přenocovat znavení poutníci.

**** Veronika Mičulková*

Novinky moderátora pastoračních aktivit

Vážení farníci,
snad jste si přes léto odpočali a načerpali jste nových sil do dalšího školního roku. Teď na podzim se máme na co těšit. Čeká nás třeba děkanátní formační setkání lektorů (Kurz Božího slova), manželské večery, sportovní akce pro ministranty konané mimo naše děkanství, ke kterým se rádi připojíme, děkanátní setkání varhaníků a schol, děkanátní setkání farních pastoračních rad, Večer smíření a další.

Nezapomínejme na činnost děkanátní pastorační rady, která nabývá na své důležitosti a její činnost vnímám do budoucna jako naprosto nezbytnou. Je to poradní a výkonný orgán děkanství a schází se dle potřeby. V našem případě je její zřízení povinné, a to v souladu s partikulárním zákonem 2. 6. z roku 2024, který byl přijat naším biskupstvím. Její pravidelné zápisy z jednání včetně aktuálního složení je možné dohledat na stránkách tišnovského děkanství pod odkazem **Pastorační rada:** (https://www.dekanstvi.cz/tisnov/pastoracni-rada-dekanstvi-tisnovske/). Jde-li o složení rady, tak novinkou je, že již v červnu tohoto roku odstoupil na vlastní žádost P. Václav Knotek. Naopak naše řady posílila jako zástupkyně mládeže koordinátorka mládeže za tišnovské děkanství Anetka Klímová z farnosti Lomnice.

Na zmíněném odkazu je také možnost dohledat aktuální pastorační plán na nový školní rok i již zmíněný partikulární zákon 2. 6. Plán se samozřejmě vyvíjí a upravuje se v průběhu roku. Budeme rádi za vaše podněty. Děkuji vám všem za podporu jak modlitební, tak finanční. Prosím i nadále o vaši modlitbu. Bůh vám žehnej!

**** jáhen Václav*

Generální vikář Pavel Kafka žehná nový zvon v Porta coeli

Foto: Člověk a víra, Radek Hanskut

Tišnov – cíl třetí etapy Pěší poutě za umělce

V červenci 2026 se uskutečnil další ročník Pěší pouti za umělce, jejíž trasa tentokrát vedla ze Žďáru nad Sázavou přes Nové Město na Moravě, Bystřici nad Pernštejnem a Předklášteří až do Křtin. A jednou ze zastávek byl také Tišnov.

Putující skupina čítala na 30 poutníků z nejrůznějších koutů Moravy a Čech, které doprovázelo obětavé týlové zázemí. V průběhu týdne se přitom někteří poutníci připojovali a zase odpojovali.

Pouť umělců *Foto: Martina Pavlíková*

Středa 29. července patřila právě tišnovskému farnímu společenství. První větší zastávkou toho dne se ovšem stal už kostel Povýšení sv. Kříže v Doubravníku. Po duchovním i kulturním zastavení v architektonicky významné hrobce Pernštejnů vyrazila poutnická skupina do Předklášteří u Tišnova.

Zde poutníky zmořené vedrem čekalo občerstvení v místním pivovaru, především ale návštěva vzácného místa Porta coeli, Brány nebes. Kostelem Nanebevzetí Panny Marie procházeli za výkladu průvodkyně a svým zpěvem potom za vše z celého srdce poděkovali Bohu.

Večer se žalmy a harfou

V cíli denní etapy, v Tišnově, poutníci po ubytování a potřebné hygieně slavili v 17.00 mši svatou zakončenou krátkou adorací. A protože se k nim přidal také P. Jan Peňáz, umožnil během mše svaté všem zájemcům přistoupit ke svátosti smíření. Večer v 19.00 pak kostel přivítal širokou veřejnost při duchovním a kulturním programu: Igor Dostálek přednesl vybrané žalmy za působivého doprovodu gotické harfy v podání Jany Janků. Po skončení programu si zájemci mohli netradiční hudební nástroj prohlédnout zblízka a vyzkoušet si hru na jeho struny.

Příjemný letní večer vyvrcholil společným agapé na dvoře fary, které se neslo v duchu srdečných rozhovorů a sdílení. Upřímné poděkování patří otci Josefovi za poskytnutí zázemí a noclehu i otci Jiřímu za pomoc při přípravě. Díky ale i všem, kteří k průběhu pouti a tišnovského zastavení jakkoliv přispěli!

**** Martina Pavlíková*

Vlajkování v parku

Foto: Lukáš Klicnar

Dění v PRF: Společné rozlišování v modlitbě

Pastorační rada se v letošním půlroce pravidelně scházela k modlitbě, společnému rozlišování i plánování života naší farnosti. Vedle organizačních záležitostí se stále více otevírá otázka, jak vytvářet živé a otevřené farní společenství.

Velkou část jednání tvořily přípravy významných událostí. Rada koordinovala žehnání nového farního sálu i nového zvonu, podílela se na organizaci duchovní obnovy, ekumenické bohoslužby i dalších akcí. Součástí příprav bylo také hledání dobrovolníků, spolupráce s městem a snaha zvát do farnosti i širší veřejnost.

Důležitým tématem byla pastorace. Uvědomujeme si, že je naše farnost živá i díky činnosti nejrůznějších malých či větších společenstvích, jejichž podporou jsme se zabývali. Vznikají také nové příležitosti k setkávání – formační den pro členy společenství, pravidelné chvály či podzimní Večer smíření.

Významnou část diskusí tvořilo hledání dalšího směřování farnosti. Inspirací se stal program Mission Possible i zkušenosti z kurzu Kickstart, který absolvovali naši kněží. Společným cílem je, aby naše farnost byla otevřeným, bezpečným a přijímajícím místem, které dokáže oslovovat hledající, probouzet ochotu ke službě a posilovat vzájemné vztahy. Rada se také věnovala tomu, jak lépe doprovázet děti a mladé po prvním svatém přijímání a jak více zapojit farníky do života společenství.

Prosíme i nadále o vaši modlitbu, aby se všechny připravované aktivity staly příležitostí k setkání s Bohem i mezi sebou navzájem.

**** Veronika Mičulková*

Jak uctít památku v jubilejním roce sv. Františka

Sv. František z Assisi, mnohdy nazývaný František Serafinský, se narodil **roku 1182** v rodině bohatého kupce s látkami, otci Pietrovi Bernardone a jeho manželce Janě Picaové. Jako nejstarší z mnoha sourozenců **měl za úkol převzít řemeslo po svém otci**, zároveň se toužil stát jedním z rytířů, proto když vypukla válka mezi Assisi a Perugií, s nadšením se chopil zbraně a doufal, že v boji získá vytouženou moc a slávu. Bůh měl však s Františkem jiné plány. Vojsko v Assisi bylo poraženo a František se ze zajetí vrátil zpět domů ke svým rodičům.

František začínal sloužit malomocným, skrze jeho hlubokou víru a pokoru se dostavují první zázraky uzdravení, Bůh ho však volá i k obnově Božích domů a kostelíka sv. Damiána, který se později v roce 1212 stává útočištěm sv. Kláry a jejích sester. František žije v sebezáporu a v chudobě a ve své pokoře a naslouchání Božímu hlasu začíná veřejně vystupovat, zároveň si uvědomuje nutnost ustanovit pravidla řehole a předložit ji Apoštolskému stolci. Za tímto účelem se František se svými nejvěrnějšími bratry vydává do Říma, kde žádá papeže Inocence III. o ustanovení řádu. Dne 16. dubna 1209 je papežem potvrzena řehole menších bratří a František se stává nejvyšším představeným nově vzniklého řádu.

Známá je též Františkova **touha po samotě a modlitbě v tichosti**, proto se František rád ubírá na horu La-Vernu, kde poznává, že si Bůh přeje jeho účast na Spasitelově utrpení, prožívá fyzické bolesti a je obdarován stigmaty. V roce 1226 se František ze svých cest vrací zpět do rodného města Assisi, kde se jeho nemoc prudce zhoršuje, žádá tedy své bratry o doprovod do svého milovaného Porciunkule. **Zde 3. října 1226 během modliteb** kolem bdících bratří za západu **slunce umírá. Pochován je však v bazilice sv. Františka**, jejíž začátek stavby se datuje od roku 1228 a kam se 4. října každým rokem sjíždí davy poutníků, aby uctili památku jednoho z celosvětově nejvýznamnějších svatých. Papež Řehoř IX. jej prohlásil za svatého již 16. července 1228. V r. 1939 byl prohlášen patronem Itálie a v r. 1980 ho papež Jan Pavel II. ustanovil za patrona ekologie.

Letošní rok je pro křesťany obzvlášť významný. **Papež Lev XIV. dne 10. ledna 2026 až do 10. ledna 2027** vyhlásil zvláštní Rok sv. Františka, ve kterém se má každý věřící křesťan podle příkladu světce z Assisi stát sám vzorem svatého života a neustálým svědkem pokoje. Proto mohou být udělovány mimořádné odpustky, které lze přivlastnit i pro duše v očistci. Nebojme se tedy očistit svá srdce, jít ke svaté zpovědi a přijmout Pána v Eucharistii. Pokud se zároveň pomodlíme na úmysl papeže a vykonáme pouť na některé místo spojené se svatým Františkem, můžeme pomoci ztraceným duším získat Boží království.

Bůh je milosrdný i k nemocným a pečujícím, proto stačí zříct se jakéhokoliv hříchu, duchovně se připojit k modlitbám sv. Františka a přijmout výše stanovené podmínky (svatá zpověď, přijetí Eucharistie a modlitba na úmysl papeže).

Každý, komu Bůh nadělil dar zdraví a síly, může vykonat pouť na jakýkoliv františkánský kostel nebo i místo modlitby kdekoliv na světě, které je zasvěceno sv. Františkovi. K získání plnomocných odpustků je pak důležitá modlitba Otče náš, Vyznání víry, vzývání Panny Marie, sv. Františka z Assisi, svaté Kláry a všech svatých františkánské rodiny.

Františkáni tvoří církevní řád, který se hlásí k odkazu sv. Františka, přičemž se dělí na tři základní skupiny: mužský řád, ženský řád a terciáři, což je civilní řád. K mužskému řádu pak patří řád menších bratří (bosí františkáni), kapucíni nebo minorité. Z ženského řádu jsou známé klarisky (tj. chudé sestry

Sv. František z Assisi
Obrázek: Wikipedia.org

sv. Kláry nebo řád klarisek-kapucínek) a k třetímu, tj. terciárnímu řádu můžeme zařadit Kongregaci šedých sester III. řádu sv. Františka, Kongregaci Milosrdných sester III. řádu sv. Františka pod ochranou Svaté Rodiny v Brně nebo sekulární františkánský řád.

Pokud poutník touží uctít památku sv. Františka, nemusí přímo cestovat do Assisi v Itálii, ale jeho kroky mohou zamířit i na bližší místa naší brněnské diecéze. A není jich málo, např. kostel Neposkvrněného početí Panny Marie (Soběšice), kaple sv. Alžběty v Brně (Kamenná 36), kostel Svaté Rodiny v Brně (Grohova) nebo kaple sv. Františka v Brně Židenicích, aj.

Nicméně i v našem okolí je spousta míst, kde se můžeme ke sv. Františkovi pomodlit. Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka pod ochranou Svaté Rodiny se nachází v nám známé nedaleké Žernůvce, kde je v odkazu lásky a služby pečováno o staré a nemocné.

Rokem sv. Františka se inspirovala také letošní pouť na Velehrad. Poutníci z nedaleké Nedvědice tak zamířili do malé vesničky Ujčov, kde se též nachází kaple sv. Františka a poté přes malou část Vysočiny doputovali do Ochozu u Tišnova, kde v kapli sv. Františka z Assisi uctili památku účastí na mši svaté.

Nechť si čtenář sám najde místo, kam jej sv. František pozve. A i toto hledání ať je ve znamení pokoje, který může dát jen náš milosrdný Pán. Učiň mne, Pane, nástrojem!

**** Jana Křížová*

Zdroje:

- https://cs.wikipedia.org/wiki/Františkáni
- https://frantisek800.cz

Svátosti – milosti pro každého

V naší zemi máme **náboženskou svobodu**, ve které může každý člověk projevit touhu po Bohu či po duchovním svátostném životě. Mnohdy se však zamýšlím, zda si tuto svobodu víry uvědomujeme a jsme za ni vděčni. Kristus ze své veliké lásky touží být nablízku každému člověku, On nikdy nezapomene na ztracenou ovečku. Jeho přání je vytvořit s každým člověkem láskyplný vztah, aby mohl být pro všechny Cestou, Pravdou a Životem. Pokud se podíváme do svého nitra, je to i naše přání žít spolu s Ježíšem a s druhými v lásce lidské a nechat se prodchnout láskou Boží? Dnes bych se ráda zamyslela nad tím, jak může Pán působit nadějeplně i u nemocných v závěru života, svědectví jsou aktuální a jména pozměněna.

Paní Věruška byla přijata do paliativní péče nemohoucí, plně závislá na péči svých blízkých, s nutností kyslíkové podpory a s velkými bolestmi. Při seznámení s její rodinou jsem se dozvěděla, že je to ovšem velká bojovnice a má hlubokou víru v Ježíše a v Pannu Marii. Když neměla paní Věruška bolesti a cítila se dobře, velmi ráda povídala o svém životě, přitom jí oči zářily a její tvář se jen smála.

Přála si žít i v nemoci ve vztahu s Bohem a přijímala s vděčností svátosti, jak svátost nemocných, tak i pravidelně vítala přijímání Eucharistie. Všem projevovala vděčnost a když se jí postupně začal zdravotní stav zlepšovat, přičítala velký podíl Pánu Ježíši a svátostem. Věřím, že na postupném zlepšování jejího zdravotního stavu se podílela její víra, láskyplná a velmi pěkná péče rodiny, naděje a dobře nastavená zdravotní péče. Paní Věrušce i přes počáteční nepříznivý zdravotního stavu daří s Boží pomocí dobře.

Paní Anička se do paliativní péče dostala náhle, kdy o pomoc prosil její praktický lékař, který se obával závěru života. Její rodina nechtěla nic ponechat náhodě a raději zavolala kněze, aby udělil svátost pomazání nemocných. Nemocná žila celý život s Bohem a praktikovala svoji víru, dokud mohla, účastnila se všech bohoslužeb. Když jsme se seznámily, byla paní Anička knězem zaopatřena, pro neklid a zhoršený zdravotní stav nemohla přijímat Eucharistii. V začátku péče často volala: *„Potřebuji již odjet, musím se nachystat na cestu, pomozte mi.“* V těchto chvílích je důležitá sice vhodně nastavená medikace, ale také blízkost rodiny a provázení modlitbou. Ráda bych tímto povzbudila všechny, kdo se o někoho starají, a i když jejich nemocný není věřící nebo teprve hledá Boha, modlitbou a svým lidským dotykem můžeme otevřít působení Boží milosti.

Paní Anička začala být více ležící a závislá na péči druhé osoby. Zpočátku péče jsme sedávaly v křesle, později však rodina více pomáhala v lůžku. Časem však začalo nemocné více chutnat, upravily se jí zažívací potíže, byla více bdělá a radostná a mnohem delší dobu si s námi vyprávěla. Nedávno mi dokonce řekla: *„Já potřebuji Pána Ježíše, abych se mohla uzdravovat. Je to teď lepší, než bylo.“*

A i když toto jsou svědectví naděje pro nás všechny, můžeme se také zamyslet nad tím, proč se bojíme zavolat kněze či přijímat svátosti, které mohou být dechem života. Nebojme se svým milovaným a nemocným nabídnout Ježíšovu blízkost, vždyť On pomáhá nést každé utrpení a nemoc spolu se svým křížem. On právě na kříži otevírá náruč pro všechny a slibuje i v tomto utrpení výhled nebeského království. Je zcela na Boží milosti, zda se nemocný člověk vrátí znovu do tohoto života, nebo mu bude Ježíš tou Cestou do života věčného. Někdy jsme svědky toho, že i zoufalá životní situace i bezmocná životní situace vyústí díky Božímu působení v cestu naděje, uzdravení a lásky.

Nezoufejme však ani u nemocných, kteří nám sdělí, že nejsou věřící nebo nemají vztah k duchovním hodnotám. I za ty se můžeme modlit a sloužit jim tak, jak nás Pán povolává. Je jisté, že všichni lidé mají své duchovní potřeby. V závěru života tak můžeme i u člověka, který nepoznal Boží lásku, zaslechnout věty, kterými uzavíráme sice tento pozemský život, ale které nám otevírají jinou cestu: *„Prosím, obujte mne. Potřebuji už jít, musím se obléct. Vidím řeku a světlo.“*

Někdy jsme však i jako doprovázející obdarování. Jeden nemocný pán v závěru života detailně popsal skutečnost, jak viděl Boha: *„Vidím před sebou velikého člověka, ale je větší než člověk. Je to Nadčlověk. A před ním je menší postava, která před tím Nadčlověkem klečí.“* Když jsem se zeptala, co ta menší postava dělá, tak mi odpověděl: *„No, ta se přece modlí. A já se na ně dívám.“* Tento nemocný pán nebyl nijak teologicky vzdělaný a také mi s lítostí přiznal, že delší čas nenavštívil kostel. Měl však v srdci uchovanou víru, k níž se v nemoci vrátil, a Bůh mu dal milost otevřít zrak a pohlédnout na svého Stvořitele.

Tímto příspěvkem bych velmi ráda poděkovala všem, kdo o svého blízkého pečují nebo je jinak doprovázejí. Lidská láska je provázána s láskou Boží. Nebojme se tedy s Ním spolupracovat na Jeho díle jako na zemi, tak i v nebi. Žádná modlitba není nikdy ztracena.

**** Jana Křížová*

Modlitba sv. Františka z Assisi

Učiň mne, Pane, nástrojem!

„Pane, udělej ze mne nástroj svého pokoje,
abych přinášel lásku, kde je nenávist,
odpuštění, kde je urážka,
jednotu, kde je nesvornost,
víru, kde je pochybnost,
pravdu, kde je blud,
naději, kde je zoufalství,
radost, kde je smutek,
světlo, kde vládne tma.
Pomoz mi, abych netoužil po útěše, ale těšil,
po porozumění, ale rozuměl,
po lásce, ale miloval.
Vždyť, kdo dává, ten dostane,
kdo odpouští, tomu se odpustí,
kdo umírá, vstane k životu.“

K čemu je dobrá modlitba

V době svých studií jsem přečetl dvě knihy o modlitbě a obě měly v předmluvě podobné vyjádření ve smyslu, že tato kniha není jako ostatní knihy o modlitbě, ale že je výjimečná tím a tím. Už si nepamatuji z těchto knih vůbec nic, ale jejich četba mně dala jasně pochopit, že cestu modlitby si musí každý projít sám a objevit tu svou jedinečnou.

Děti učíme, že modlitba je rozhovor s Bohem, že mluvíme i naslouchámе. Modlíme se sami nebo společně. Prosíme, děkujeme i chválíme. Také známe modlitbu lítosti. Rozjímání nad Písmem. Modlíme se ráno a večer, svými slovy nebo naučené modlitby, apod. Je to ale všechno?

Naše osobní modlitba vychází z naší osobní představy o Bohu, z našeho vztahu s ním. Pokud máme pokřivenou představu o Bohu, bude pokřivená i naše modlitba. Hledáme-li Boha poctivě, budeme se celý život víc a víc blížit pravdě o něm a naše modlitba se bude postupně proměňovat a vycházet z naší zkušenosti. Modlitba je tedy mnohem více než rozhovor s Bohem. Modlitba je sjednocení s ním. Pro sjednocení se s Pánem nejde tolik o naše slova nebo o jakýkoli náš výkon, ale spíše o naši touhu po Bohu a o naše otevřené srdce. Modlíme se, kdykoli si uvědomíme, že jsme v Boží přítomnosti, i kdybychom v tu chvíli nic neříkali a na nic nemysleli. Zastavit tok myšlenek je velmi těžké, proto není špatně mít připravenou nějakou větu modlitby, kterou můžeme znovu a znovu opakovat např. *Pane, smiluje se nade mnou*. Může to být i nějaká věta chvály nebo díků. Více se o tom píše v knize *Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci*.

Jednou o Vánocích jsem se ptal dětí ze školky, co potřebuje miminko k životu a správně odpověděli: „Nejen jídlo a pití, ale také lásku." Modlitba je věcí naši lásky. Ona živí naši lásku k Pánu Bohu. Láska ve své plnosti zahrnuje i vytrvalost i sebezápor i nejistotu. V modlitbě se učíme říct upřímně Pánu Bohu: *Mám tě rád* a zároveň se učíme zaslechnout v Písmu, ve svém životním příběhu, v kráse stvoření, to Boží volání: *Mám tě rád*. U modlitby jde na prvním místě o to, být s ním. Pokud má dítě to štěstí, že ho milují rodiče, tak se těší domů a není pro něj podstatné, zda si budou doma hrát nebo pracovat, ale to, že budou spolu.

Modlitba je i dřina. Máme o tom krásný obraz v Jákobově zápasu. Zápasit se nedá na dálku. I po mnoha promodlených hodinách zůstane Bůh pro nás tajemstvím. I překonání toho, že se nám někdy nechce, je součást naší cesty modlitby.

Není třeba více psát. Pokud se chcete něco dozvědět o modlitbě, nebo se naučit modlit, tak se modlete a začněte dnes, protože zítřek nemáte v rukou. A pokud nevíte jak na to, tak to v osobní modlitbě řekněte Pánu Ježíši. I učedníci k němu volali: *Pane, nauč nás, modlit se.*

K čemu je tedy dobrá modlitba? Nejde o to přimět Pána Boha, aby vyslyšel naše prosby, ale být ve spojení s ním. To je důležitější než způsob, jakým na naši modlitbu odpoví.

Pane, dej se mi, prosím, víc poznat, a nauč mě, modlit se.

o. Josef

Svatý Radim – arcibiskup a nositel odkazu svého bratra Vojtěcha

V představování českých svatých už jsme pomalu vyčerpali ta obecně známá jména. A přesto se najde ještě několik jmen významných českých světců, které bychom si měli uvést. Jedním z nich je svatý Radim.

Na základní škole mezi spolužáky jsem měl hned dva Radimy. To jméno mi přišlo cizí, nečeské, víc jsem nad tím tehdy jako dítě nepřemýšlel. Až v dospělosti, když jeden z mých věřících kamarádů zvolili toto jméno pro svého syna, jsem začal více pátrat, co jej k tomu vedlo. A nestačil jsem se divit.

Nejen že je Radim svatý, ale jedná se o nevlastního bratra svatého Vojtěcha. Svatý Radim se narodil kolem roku 960 rodu Slavníkovců na Libici a byl tedy o něco mladší než svatý Vojtěch. Zjednodušeně by se dalo říci, že byl svému staršímu bratru celý život v patách. Nejprve po Vojtěchově vzoru studoval v německém Magdeburku. Jejich cesty se následně spojily ve chvíli Vojtěchova nástupu do biskupského úřadu v Praze. Od té chvíle už byli bratři neodlučitelně spjati. Roku 989 se Radim vypravil s Vojtěchem do Říma, kam Vojtěch putoval kvůli jednání s papežem Janem XV. Z Říma chtěli bratři pokračovat a vykonat pouť do Svaté Země. K tomu však nakonec nedošlo. Cestou totiž zastavili v klášteře na Monte Cassino u opata Nila. Po setkání s opatem změnili plán, vydali se zpět do Říma a v klášteře sv. Bonifáce tam v dubnu roku 990 vstoupili složením řeholních slibů do benediktinského řádu. Radim přijímá latinské řeholní jméno Gaudencius, pod nímž jej zná většina světa. Je pravděpodobné, že v klášteře sv. Bonifáce na Aventinu byl Radim i vysvěcen na kněze, ale pro tuto skutečnost nemáme dostatek historických důkazů.

Socha svatého Vojtěcha a Radima v Libici
Obrázek: Wikipedia.org

Důkazy nejsou ani pro tvrzení, že se Radim spolu s Vojtěchem vrátil z Říma do nově založeného břevnovského kláštera. To už se psal rok 993 a náboženská situace v Čechách se zhoršovala. Změna k lepšímu nenastala ani po Vojtěchově a Radimově návratu a vše vedlo až k tragickému vyvraždění jejich rodu Slavníkovců roku 995.

O další dva roky později, při misijní cestě do Pruska, byl Radim svědkem mučednické smrti svého bratra (997). Po ztrátě bratra putoval Radim do Říma a papežem Silvestrem II. byl roku 999 jmenován arcibiskupem v Hnězdně. Rovněž pod něj spadaly diecéze Krakov, Vratislav a Kolobřeh.

Pro vystopování posledních let svatého Radima už nemáme dostatek historických pramenů. Můžeme tak jen říci, že zemřel mezi léty 1006–1020. Co víme přesněji, je den jeho úmrtí. Rukopis vídeňské Národní knihovny z 12. století uvádí jako den skonu 12. říjen. Ten je i dnem svátku tohoto významného světce. Oficiálním dnem památky svatého Radima – a tak je slaven i v občanském kalendáři – je však 25. srpen. To je den, kdy byly jeho ostatky roku 1039 přeneseny spolu s ostatky sv. Vojtěcha a dalších pěti mučedníků do Prahy. Titul „svatý" pak Radimovi oficiálně přisuzuje církevní dokument z roku 1732. Dnes můžeme jeho ostatky uctívat jak v Praze, tak i v Hnězdně, kam byly roku 2007 částečně vráceny.

A kým je svatý Radim pro nás? Jak k nám může promlouvat jeho odkaz? V první řadě můžeme vidět věrnost. Věrnost bratrovi i církvi. Ochota putovat „tam a zpátky" mezi Římem, Prahou a Polskem. A poslušnost představeným, přijetí všeho, co mu jeho bratr nebo svatý otec uložili. Věřím, že svatý Radim byl i mužem činu. Jinak by ve svém úřadu arcibiskupa na území Polska nemohl obstát. A tak se spolu se svatým Radimem můžeme pomodlit za Česko a Polsko, protože právě těmto dvěma národům je svatý Radim patronem. K tomu nám může pomoci i závěrečná modlitba z breviáře:

Relikviář svatého Radima v Hnězdně
Obrázek: Wikipedia.org

„Bože, Tvá prozřetelnost vedla svatého biskupa Radima, aby se stal svědkem mučednické smrti svého bratra Vojtěcha a pokračovatelem v jeho díle; prosíme Tě, veď i nás, abychom chápali a uskutečňovali odkaz bratrské spolupráce na Tvém díle. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen"

**** Josef Lavička*

Zdroje:

- https://catholica.cz/?id=4780
- Svatí na každý den, Karmelitánské nakladatelství Kostelní vydří, 2010.

HISTORIE

Ondřej Schweigl

– vrcholný představitel moravského pozdního baroka a jeho působení v klášteře Porta coeli

Autoportrét sochaře Ondřeje Schweigla
Zdroj: Wikipedie, volné dílo

Dalším umělcem, který se podílel vedle malíře Antona Maulbertsche na vytvoření současné barokní podoby předklášterské baziliky, byl sochař a dekoratér Ondřej Schweigl (1735–1812). Patřil k nejvýznamnějším moravským sochařům své doby a jeho díla dodnes představují vrchol pozdně barokního sochařství na Moravě. Svými pracemi navázal na nejlepší tradice středoevropského barokního umění, zároveň však dokázal citlivě reagovat na nové estetické tendence směřující ke klasicismu. Spolupráce na obnově baziliky Porta coeli představuje významnou kapitolu jeho tvorby.

Ondřej se narodil v Brně, v rodině řemeslníka německého původu. Již v mládí projevoval mimořádné výtvarné nadání. Sochařství studoval na vídeňské Akademii, která byla tehdy jedním z nejvýznamnějších uměleckých center habsburské monarchie. Zde se seznámil s nejnovějšími uměleckými směry a osvojil si vytříbenou modelaci lidské postavy, smysl pro kompozici i schopnost spojovat monumentální pojetí s jemně propracovaným detailem. Po návratu do Brna založil vlastní sochařskou dílnu, která se během několika let stala jedním z nejvyhledávanějších uměleckých pracovišť na Moravě.

Schweiglova nejdůležitější tvorba spadá do období, kdy vrcholné baroko postupně přecházelo v rokoko a následně v klasicismus. Na jeho dílech lze proto sledovat pozoruhodné spojení dynamiky a citového výrazu barokního umění s rostoucí střídmostí forem. Jeho postavy působí živě a přirozeně, mají pečlivě propracovanou anatomii, harmonické proporce a ušlechtilý výraz tváře. Charakteristická je rovněž jemně modelovaná draperie oděvů, která již není tak dramatická jako u starších barokních mistrů, ale spíše podtrhuje klidnou důstojnost zobrazovaných světců.

Zakázka na novou výzdobu klášterního chrámu Porta coeli byla původně svěřena Josefu Winterhalderovi staršímu, který práce na hlavním oltáři započal v letech 1764–65, kdy navrhl a provedl podstatnou část oltářní architektury a některých plastik. V roce 1769 však zemřel, a tak se řízení dalších prací ujal Schweigl, který byl s Winterhalderem úzce spojen a spolu s ním v Porta coeli pracoval. Pro hlavní oltář vytvořil monumentální sochařskou výzdobu, které dominují sochy sv. Benedikta a sv. Bernarda, jako rámec pro impozantní Maulbertschův oltářní obraz Nanebevzetí Panny Marie. Schweiglovy bíle štafírované sochy světců, vyznačující se ušlechtilými proporcemi a kultivovaným gestem, v interiéru září a vytvářejí působivý kontrast k tmavším tónům architektury a maleb.

Kromě hlavního oltáře se Schweiglova dílna podílela na realizaci bočních oltářů a kazatelny. Právě na kazatelně lze pozorovat Schweiglovu schopnost pracovat s detailem a figurální kompozicí v menším měřítku. Jeho sochy nejsou pouhou dekorací, ale nositeli duchovního sdělení, což odpovídalo nárokům tehdejší cisterciácké spirituality. Světci nejsou zachyceni v okamžiku prudkého děje, ale spíše jako vzory víry, rozjímání a vnitřní síly. Takové pojetí odpovídalo proměňujícímu se duchovnímu klimatu druhé poloviny 18. století, kdy se i církevní umění postupně odklánělo od silné emocionality směrem k větší vyváženosti a důstojnosti.

Schweiglův přínos spočíval také v celkovém dekoratérském pojetí – navrhoval nejen figury, ale často i celkové rozvržení oltářních celků, čímž zajišťoval vizuální jednotu celého prostoru. Na výzdobě Porta coeli pracovala početná sochařská a umělecká dílna. Vzhledem k rozsahu zakázky nelze předpokládat, že by všechny plastiky provedl Ondřej Schweigl vlastní rukou. Mistr zpravidla vytvářel návrhy, modely a nejvýznamnější části kompozic, zatímco jednotlivé detaily nebo méně významné práce realizovali jeho tovaryši a učni. Přesto celý soubor vykazuje mimořádnou jednotu stylu, která svědčí o pevném vedení dílny a vysoké úrovni jejích spolupracovníků.

Vedle Porta coeli působil Schweigl na celé řadě dalších významných staveb. Jeho práce lze nalézt v Brně, na jižní Moravě i v dalších částech země. Vytvářel oltářní plastiky, kazatelny, náhrobky, volné sochy i dekorativní výzdobu sakrálních staveb. Jeho dílna získávala zakázky od církevních institucí, šlechty i měšťanských objednavatelů. Díky tomu se jeho umělecký styl rozšířil na značnou část Moravy a ovlivnil několik dalších generací sochařů. Sousoší Piety z jeho dílny můžeme vidět i v parku u tišnovského farního chrámu, a také pak před kostelem sv. Leopolda u nemocnice Milosrdných bratří v Brně.

Ondřej Schweigl dokázal ve svém díle spojit technickou virtuozitu s hlubokým pochopením náboženského obsahu zobrazovaných témat. Jeho sochy a plastiky nepůsobí pouze jako dekorace, ale stávají se prostředkem duchovního sdělení. Svědčí nejen o mimořádném talentu svého autora, ale také o vysoké kulturní úrovni kláštera Porta coeli v době jeho největšího rozkvětu.

**** Jan Kos*

Porta coeli ve 20. a 21. století

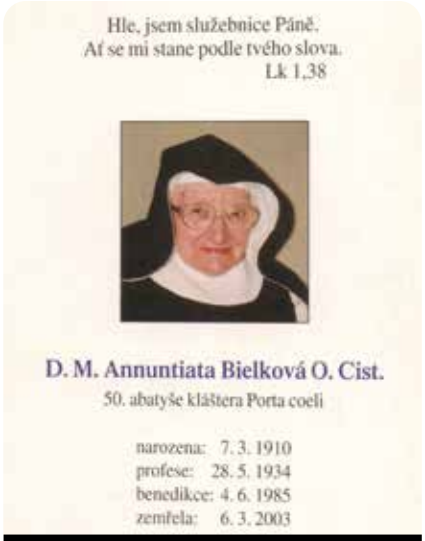
Po znovuobnovení klášterního života v roce 1901 se konvent rozrůstal jen velmi pomalu. Po časných a v roce 1905 věčných slibech sedmi kandidátek, které přijely z Marienthalu, trvalo několik let, než se objevily další zájemkyně. V roce 1911, deset let od znovuosazení, obývalo klášter 17 sester chórových, 7 laických, dvě novicky a dvě kandidátky. První světová válka byla pro klášter, stejně jako pro většinu obyvatelstva, náročným obdobím. Biskupskou konsistoří byl klášter pravidelně vyzýván, aby se účastnil upisování válečných půjček. Nepříjemná byla rovněž válečná přirážka k přímým daním, která na návrh československé vlády pokračovala i v prvních poválečných letech. V lednu 1918 na výzvu konsistoře vytvořil probošt Gícha seznam toho, co klášter během války dobrovolně či nuceně poskytl. Podle tohoto seznamu musel klášter odevzdat mimo jiné dva zvony z nového kostela, 41 kusů dobytka a přibližně 1000 q různých zemědělských plodin, jako byly např. obiloviny, brambory aj.

Charitativní činnosti se během války sestry rovněž nevyhýbaly a poskytovaly základní potraviny chudým z okolí, podporovaly finančně Červený kříž nebo přijímaly válečné uprchlíky. Nějakou dobu rovněž musely ubytovat 10 ruských zajatců. Konvent se v průběhu války nijak nezměnil a teprve v roce 1921 se začaly hlásit nové kandidátky, kterých bylo za dva roky sedm.

V roce 1920 ale došlo v klášteře k významným změnám. Pravděpodobně už v předchozím roce věnoval klášteru hrabě Holstein-Ledreborg řeholní dům v Allerslev v Dánsku a v červenci roku 1920 tam probošt Bernard Gícha spolu s pěti sestrami odešel a založil dceřiný klášter. Do Porta coeli přišel krátce před tím z Vyššího Brodu nový probošt Lambert Kober. V souvislosti se založením dceřiného kláštera obnovil dekretem ze 4. prosince 1921 generální opat Cassian Haid Porta coeli jako opatství. Dosavadní převorka Laurentia Richterová byla jmenována abatyší a 23. ledna 1922 slavnostně benedikována. Na konci roku 1924 se stala další abatyší Josefa Dutschkeová, která v této funkci působila až do roku 1971.

Rozvoj v meziválečném období byl zkomplikován i pozemkovou reformou. Konventu zůstal jen Klášterský dvůr, statek Lomnička a klášter s pivovarem v Předklášteří. Vývoj v dalších letech byl narušen 2. světovou válkou a protektorátem. Činnost kláštera částečně omezoval německý správce, přesto sestry mohly poskytnout útočiště vyšebrodskému opatu Tecelínu Jakschovi, který byl v Porta coeli internován kvůli svým protinacistickým postojům.

Po válce byl sice klášter sestrám navrácen, ale také zmenšen 2. pozemkovou reformou. Počátkem října 1950 byl v rámci akce Ř areál kláštera zabrán komunistickým režimem. Řeholní život byl násilně ukončen a veškerý majetek kláštera znárodněn. Do bývalého probošství bylo roku 1955 přestěhováno Podhorácké muzeum. V době zrušení bylo v klášteře 38 sester. Starší z nich odešly do Domova pro přestárlé v Plavči u Znojma, některé sestry odešly do civilního povolání (např. převorka Brigita Dvořáčková jako hospodyně na tišnovskou faru, Gertruda Svobodová do konzistorní účtárny v Brně nebo Annuntiata Bielková do tišnovské lékárny). Většina sester, včetně abatyše Josefy Dutschkeové, se však rozhodla zůstat v přidělené části kláštera a pracovat na Státním statku, aby nemusely opustit Porta coeli. Majetek kláštera převzaly Náboženská matice a Státní statek Brno, které jej pronajímaly různým institucím. Přes všechna ponížení a represe se sestry snažily udržovat tradice svého řádu a v přísném utajení dodržovat pravidla řeholního života. V roce 1968, v čase pražského jara, jim bylo povoleno v soukromých prostorách nosit řeholní oděv. Po smrti abatyše Josefy v roce 1971 klášter vedla převorka Sr. M. Walburga Holcmanová, tajně benedikovaná v roce 1977. Po její smrti v roce 1984 se předposlední abatyší konventu Porta coeli stala Sr. M. Cecilie Marková, následovaná o rok později poslední benedikovanou abatyší Sr. M. Annuntiatou Bielkovou.

Poslední abatyše Porta coeli, pro tišnovské pamětníky „sestřička z lékárny“ Zdroj: archiv farnosti

Doba čtyřicetiletého útlaku řeholnic a hmotné devastace klášterních budov skončila v roce 1989. V nových demokratických poměrech se konvent dočkal oficiálního potvrzení své kontinuity a v letech 1990 a 1995 mu postupně byly vráceny všechny budovy v jeho původním areálu s výjimkou farního kostela. Novým formačním zázemím a dá se říci, že i mateřským domem, se pro konvent Porta coeli stal rakouský klášter Marienfeld. V současnosti klášter vede převorka Sr. M. Michaela Boráková, místo probošta není po smrti P. Ubalda Kansyho v roce 2006 obsazeno.

V roce 2014 byla cisterciáckými kláštery Porta coeli a Vyšší Brod založena v souvislosti s církevními restitucemi společnost Bernardinum, s.r.o., která se stará o obnovu majetku obou klášterů a jejich hospodaření.

Dnes je cisterciácké opatství Porta coeli jediným cisterciáckým klášterem na Moravě a jediným ženským cisterciáckým klášterem v České republice. Společně s dalšími cisterciáckými kláštery v Rakousku, Německu, Švýcarsku, Slovinsku a USA patří do tzv. Mehrerauské kongregace.

Pozn.: *Tímto článkem končí seriál o historii Porta coeli v Cestě světla.*

**** Jan Kos*

HISTORIE

Nový evangelický farář v Tišnově

Po více než roce a půl bez faráře svítá tišnovským evangelíkům naděje na řešení. Jednají s Davidem Sedláčkem – zkušeným farářem a inspirativním teologem, který již od podzimu povede místní konfirmandy.

Budoucí evangelický farář v Tišnově David Sedláček
Foto: převzato z webu coena.cz

Přestože jsou evangelíci v Tišnově součástí velkého sboru (farnosti) Brno II, je tento sbor již od prosince 2024 neobsazen. Díky Bohu však snad tato situace už nebude trvat dlouho. Zástupci sboru vedou nadějná jednání o nástupu na farářské místo s Mgr. Davidem Sedláčkem.

David Sedláček, který v dubnu oslavil 52. narozeniny, vystudoval Evangelickou teologickou fakultu Univerzity Karlovy a obhájil diplomovou práci na velmi zajímavé téma *„Večeře Páně v evangelické teologii 20. století“*. V rámci své vikářské praxe vytvořil *„Předkonfirmační příručku“* pro přípravu mládeže na konfirmaci. (Poznámka: Konfirmace je velmi podobná našemu biřmování, ale obsahuje navíc i prvky přípravy na první svaté přijímání, protože evangelíci většinou přistupují k Večeři Páně až po konfirmaci.) Své první farářské místo zastával pan Sedláček v Krouně (u Hlinska v Čechách), kde působil deset let. Od roku 2014 je farářem v jihomoravské Miroslavi. Je aktivním členem evangelické liturgické obnovy Coena (https://coena.cz) a autorem různých článků i přednášek (např. *„Systematicko-teologické základy bohoslužby“*, *„Přímluvná modlitba“* či *„Vize církve z perspektivy ČCE“*).

David Sedláček je ženatý, jeho manželka Marta působí jako farářka ve Znojmě. Sedláčkovi mají čtyři děti, z nichž nejstarší bude za rok maturovat.

Sbor Brno II pan Sedláček již zná, neboť byl v posledním půlroce jeho administrátorem. Než však bude moci nastoupit jako řádný farář, bude ještě nutné zvládnout několik organizačních a administrativních kroků. V neděli 6. září ho čeká setkání s celým sborem při bohoslužbách v brněnské modlitebně na Lidické ulici. Následně s ním zástupci sboru vyjasní náplň práce a povinnosti, jež musí schválit brněnský seniorát i ústředí ČCE. Na sklonku letošního či počátkem příštího roku bude sbor Brno II hlasovat o jeho přijetí. Pokud vše půjde dobře, měl by nastoupit 1. září 2027.

Jak to bude se sborem v mezičase? Funkci administrátora pan Sedláček pravděpodobně již nebude moci vykonávat, protože by to bylo ve střetu zájmů s jeho kandidaturou na místo faráře. Do činnosti sboru však bude zapojen už od tohoto podzimu. Konkrétně povede od září 2026 dvě skupiny konfirmandů – brněnskou a tišnovskou, kam bude docházet asi šest dětí ve věku 10–15 let. Příprava ke konfirmaci trvá u evangelíků dva roky, takže bude dovršena na jaře roku 2028. S bohoslužbami bude sboru pomáhat Dr. Tereza Halasová, seniorátní farářka Brněnského seniorátu, která takto vypomáhala i v minulosti a známe ji z ekumenických bohoslužeb v Tišnově. Mnohé z aktivit sboru navíc i nadále obstarají laici, stejně jako tomu bylo v posledním roce a půl.

Za všechny tyto informace děkuji Dr. Adamu Gajdošovi, který je členem staršovstva sboru Brno II a zastupuje tišnovské evangelíky. Velmi inspirativní byl i jeho pohled na to, jak dlouhodobá absence faráře ovlivnila jejich společenství. Zmínil, že členové sboru, kteří poznali náročnost fungování bez duchovního, jsou dnes výrazně pokornější a jejich přístup k novému faráři bude o to laskavější a otevřenější.

Tišnovským evangelíkům přejeme, aby jednání proběhla úspěšně, skončilo dlouhé období neobsazenosti a David Sedláček se stal jejich novým farářem. Pokud se to podaří, můžeme se za rok těšit na rozhovor s tímto zajímavým teologem. Moc prosím o modlitby za tišnovské evangelíky, jejich faráře i konfirmandy.

Radka Svobodová

Farní kavárna v novém kabátu

Jsme vděční za možnosti, které nám dává nově zbudovaný farní sál. Zdá se mi příznačné, že v projektech byl sál označen jako „komunitní“. Věřím, že společenství naší farnosti se může posílit i skrze farní kavárnu, která se mezi farníky těší oblibě a od tohoto školního roku se její fungování přesouvá právě do prostor sálu.

Kdesi na internetu jsem kdysi narazil na ilustraci zobrazující různé druhy věřících. Jednou z vyobrazených kategorií byl vedle charismatika a mariánského ctitele i tzv. katolík „po mši na kafe“. Jedná se samozřejmě o značné zjednodušení, ale zároveň to potvrzuje, že farní kavárna může farnost spojovat, sbližovat lidi a tvořit společenství.

Od září letošního roku funguje naše kavárna trochu jinak. Vracíme se k systému kavárny „každou neděli“. To je možné i díky tomu, že se podařilo rozšířit počet organizačních skupinek z 8 na 10. Rovněž jsme najeli na systém společné whatsappové skupinky a sdílené excelovské tabulky s rozpisem a kontakty. Díky tomu můžeme pružněji vykrýt případné náhlé indispozice. Se sdílenou tabulkou přibyla i možnost, kdy si každá skupinka může svůj termín rezervovat dopředu dle svých možností a nedostává jej pevně přidělený. Rozpis farní kavárny můžete nalézt na obvyklém místě na webu farnosti (sekce Život farnosti).

I samotný fakt, že kavárna funguje v nových prostorách, s sebou nese některé novinky. Už jste si asi stihli všimnout nového kávovaru, který byl do prostor sálu pořízen koncem srpna. Také pro skupinky, které mají kavárnu na starost, přináší nový pro-

stor nové výzvy, nové zvykání. Věřím však, že nám všem, kavárníkům i hostům kavárny, jde předně o tvoření společenství, a tak se v nových prostorách v době vydání tohoto článku už budeme cítit jako doma.

Poslední změnou nového systému je fakt, že bychom organizaci kavárny chtěli udělat co nejdostupnější. A tak jsme nakoupili erární sušenky a další drobné trvanlivé pochutiny, abychom kavárnu mohli otevřít opravdu jednoduše, i v případě, že nějaká skupinka na poslední chvíli odřekne nebo nebude mít prostor na větší přípravu.

Závěrem mám na srdci tři body. V první řadě bych chtěl oslovit každého z vás, kdo zatím nejste v organizaci farní kavárny zapojení. Zapojení v organizaci farní kavárny je velice nenásilné a rádi mezi sebou přivítáme další rodiny. V každé skupince jsou 3–4 členové, takže společná příprava nezabere moc času. Dále bych chtěl poděkovat všem, kteří kavárnu roky s láskou připravují. A závěrem chci moc poděkovat panu Kosovi, který koordinaci kavárny dlouhé roky nezištně zaštiťoval.

Těším se na viděnou ve farní kavárně!

Josef Lavička, koordinátor kavárny
tel. 734 435 000,
mail: pepa.lavicka@seznam.cz

Farní štafeta

Farní štafetu v tomto vydání přebrala Radka Svobodová, aktivní členka naší farnosti, která je součástí například redakční rady Cesty světla, pastorační rady farnosti a spousty dalších činností či společenství.

1. Jsi křesťan od mala, nebo konvertita?

Jsem konvertitka. Vyrostla jsem v ateistickém prostředí, ale již od malička jsem přemýšlela o tom, jak vznikl svět a jaký má smysl. Na střední škole jsem Boha hodně hledala – četla jsem Bibli, Korán, základy buddhismu, apod. Ale uvěřila jsem až ve svých 29 letech (v roce 2006), díky ekumenické modlitební skupince kolegů v práci. Pokřtěna jsem byla u evangelíků. Do katolické církve jsem vstoupila v roce 2018 – dovedla mě sem touha po eucharistii.

2. Kde nebo jak nejraději trávíš čas s Bohem?

V tichu u přijímání nebo při adoraci. Také při čtení Bible či poslouchání chval. Oslovuje mě rovněž Boží dotyk při pohledu na okolní svět – krásu mraků, peří holubů, interiérů kostelů, tváří lidí…. Je mi stále bližší to, co říká sv. Pavel (Sk 17,28): „Neboť v něm žijeme, pohybujeme se a jsme.“

3. Co se ti líbí na naší farnosti?

Otevřenost: Z oblasti úplně mimo okruh farnosti jsem se prakticky hned přesunula do první lavice v kostele, a to díky láskyplnému přijetí našich farníků.

Možnost čerpat: Naši otcové vysluhují svátosti eucharistie a smíření každý den a kostel máme otevřený.

Možnost služby: Člověk touží nejen čerpat od Pána Boha, ale také mu sloužit. Naše farnost nabízí spoustu možností a každý si může zvolit to, pro co mu Pán Bůh dal hřivny. Jsem šťastná, že mohu nosit svaté přijímání nemocným, pomáhat s přípravou dětí na první svaté přijímání apod.

Růst: Mnoho farností postupně vymírá. U nás ale jdeme proti tomuto trendu. Díky seminářům s Duchem svatým, formaci k přímluvné modlitbě, chválám apod. se dostáváme blíže k Pánu Bohu. Působí tu komunita Emmanuel, máme různé modlitební skupiny, probíhají zde kurzy Alfa i Beta a hledající mají množství možností, jak nalézt cestu k Pánu Bohu.

4. V červnu jsi byla jmenována profesorkou. Mohla bys nám prosím přiblížit vědní obor, kterému se věnuješ?

Mým oborem je strukturní bioinformatika proteinů (bílkovin). Buňky našeho těla jsou postaveny z proteinů, které jsou také důležitými aktéry chemických reakcí v buňkách. V současné době jsme schopni zjistit strukturu proteinů – tedy to, jak jsou jejich atomy uspořádány v prostoru. Zabývám se právě výzkumem struktury a chování proteinů (např. může určitý lék projít pórem v daném proteinu?) a vývojem softwaru pro tento výzkum.

5. Je vůbec možné skloubit vědu a víru? Jak žiješ svou víru ve své práci?

Je vůbec možné skloubit vědu a víru? Myšlenka, že věda a víra jsou v rozporu, je pozůstatkem propagandy komunistického režimu. Věda řeší jiné otázky než víra. Věda

Radka Svobodová profesorkou Foto: sci.muni.cz

zkoumá, jak funguje fyzický život na Zemi. Víra rozjímá, proč vlastně na Zemi jsme. Přesto pro mě bylo výzvou vědu a víru skloubit. Když jsem ve svých 29 letech uvěřila a zamyslela se nad svou prací, zhrozila jsem se. Investovala jsem spoustu energie do studia hmoty. A najednou mi došlo, že hmota je jen druhotná, stvořená věc. Důležité je snažit se pochopit záměry tvůrce. Bylo mi asi jako neurochirurgovi, který by najednou zjistil, že je vlastně dermatologem, a to ještě u morčat :-) Trvalo mi, než jsem se s tím srovnala. Výzkum v oblasti přírodních věd mě stále oslovuje, ale zůstala mi touha studovat to opravdu podstatné. Proto jsem se v roce 2021 přihlásila na Teologii online.

Jak žiješ svou víru ve své práci? Víra mi obrovsky pomáhá. Žijeme z grantů, které můžeme sice napsat výborně, ale stejně je nejisté, jestli je dostaneme. Spoléhám na Pána Boha a beru jako zázrak, že se každý rok k naší výzkumné skupině dostanou peníze, které potřebujeme. Podobně je to s publikacemi a citacemi.

Radko, děkujeme za zajímavé odpovědi a těšíme se na odpovědi dalšího farníka, kterému pomyslnou štafetu do příštího vydání Cesty světla předáš.

**** Aneta Klicnarová*

Farní tábor ve Velkém Újezdě

Také letos se ve Velkém Újezdě u Moravských Budějovic uskutečnil tradiční farní tábor, který se na tomto místě koná už potřinácté. Deset dní zde společně prožilo přibližně padesát dětí. Zázemí nám opět poskytla místní fara, která se na několik dní stala naším společným domovem.

Letošním tématem byla mafie a celý tábor se nesl v duchu příběhu odehrávajícího se v malé italské vesnici – Grand Uiezzo. Na začátku jsme se stali jejími obyvateli a prostřednictvím her, soutěží a dalších aktivit jsme postupně poznávali život ve vesnici. Když se však situace začala komplikovat, na nějaký čas jsme se spojili s místní mafií. Postupně jsme si ale uvědomili, že to není správná cesta, a rozhodli jsme se od mafie odpoutat. Nakonec jsme se spojili s policií a společně se nám podařilo dona mafie dopadnout. Tím celý náš příběh šťastně skončil.

Kromě hlavního příběhu jsme během deseti dnů zažili také spoustu dalších aktivit. Čekaly nás hry, soutěže, společně strávený čas i dva výlety včetně spaní pod širým nebem. Nechyběl ani duchovní program a chvíle, kdy jsme mohli být společně trochu v klidu. Celý tábor byl především o společných zážitcích, přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci. Díky tomu jsme si těch deset dní mohli opravdu užít a vytvořit si spoustu nových vzpomínek.

Po deseti dnech jsme se z Velkého Újezdu vraceli domů plní zážitků a vzpomínek. I letošní farní tábor tak přinesl spoustu zábavy, dobrodružství a společně stráveného času, na který budeme ještě dlouho vzpomínat.

Kristýna Malásková

Navštívili jsme seniory v Domově sv. Anežky, kde jsme jim zazpívali a rozdali naše výrobky *Foto: Pavel Fic*

Sledovali jsme společně zatmění slunce *Foto: Pavel Fic*

Slavnostní procesí s Pannou Marií *Foto: Pavel Fic*

Společná závěrečná fotka *Foto: Pavel Fic*

DĚTI A MLADÍ

Milým dětem o Terezce

Naše vyprávění bude o svaté Terezii z Lisieux, jejíž krásnou sochu máme několik desetiletí u nás v tišnovské kapličce. Má na sobě karmelitánské řeholní roucho a v rukách kříž s Ježíšem a růže. Terezka se narodila ve Francii zbožným křesťanským rodičům Ludvíkovi a Zelii. Bylo to roku 1873, kdy rodina Martinova přivítala svou nejmladší dcerušku. Terezka byla v pořadí pátá holčička. Sestřičky měly Terezku rády a také si s ní rády hrály.

Když bylo Terezce čtyři a půl roku, maminka onemocněla a zemřela. Hned po pohřbu se Terezka vrhla sestře Pavlíně do náruče a řekla: „Teď budeš mojí maminkou ty.“ Martinovi se odstěhovali do města Lisieux, kde tatínek pronajal krásný dům se zahradou. Terezka chodila do školy a také se začala připravovat na první svaté přijímání. Velkou oporou a učitelkou pro ni byla sestra Pavlína. Terezka často myslela na maminku, na nebe a na utrpení Pána Ježíše, kterého měla moc ráda. Krátce před zpovědí se Pavlíny zeptala: „Mám říct panu kaplanovi, jak moc ho miluju?“ Pavlína se jí zeptala: „Ty miluješ pana kaplana?“ „Nééé,“ rozesmála se Terezka. „Ježíše přece! Tys mi říkala, že v osobě zpovědníka budu mluvit přímo s ním.“ Při svatém přijímání Terezka řekla Ježíši: „Dnes se Ti odevzdávám navždy.“ Terezka byla ráda, že může přijímat Ježíše ve svém srdci a povídat si s ním. Tatínek se snažil, aby Terezka i dál bez maminky zažívala radostné chvíle.

sv. Terezie z Lisieux *Foto: svatatvar.webnode.cz*

Terezka si s Pavlínou často vyprávěla o víře a o nebi. Jednou Terezka zaslechla rozhovor Pavlíny s druhou sestrou Marií, že Pavlína chce vstoupit do kláštera. A za nějaký čas skutečně Pavlína do kláštera vstoupila. Terezka z toho byla smutná a plakala. Tehdy se rozhodla, že se také stane sestřičkou. Terezka rostla a doma bylo smutněji, protože obě její sestry Marie a Leonie také vstoupily do kláštera. Doma zůstala už jenom s tatínkem a Celinou. Terezka se také ráda modlila. Měla ráda Pannu Marii a modlila se růženec. Její touha být řádovou sestrou byla stále větší. Povídala si o tom se sestrou Celinou, se kterou si rozuměla. Terezka se rozhodla být sestřičkou, ale problém byl v tom, že jí bylo teprve patnáct let a církevní představitelé nesouhlasili s jejím vstupem do kláštera. „Jste příliš mladá“, řekl generální vikář, který o její žádosti rozhodoval.“ Také biskup říkal, že si musí promluvit s představenými Karmelu. Terezka z toho byla smutná, protože skutečné moc toužila jít do kláštera. „Já půjdu klidně až k papeži,“ oznámila tatínkovi se smutkem v očích. V Itálii byla velká sláva. Slavilo se padesáté výročí kněžského svěcení papeže Lva XIII. Terezka, Celina a tatínek byli mezi francouzskými poutníky. Tam Terezka požádala papeže o svolení. Terezka si klekla před papeže a promlouvala k němu takto: „Svatý otče, musím vás poprosit o velkou milost. Dovolte mi, abych vstoupila do kláštera už v patnácti letech.“ Svatý otec odpověděl s dobrotivým pohledem a řekl: „Nuže, mé dítě, udělejte, co vám řeknou představení.“ „Ach Svatý otče, kdybyste vy řekl ano, všichni by souhlasili!“ „Nuže, vstoupíte, bude-li to Bůh chtít.“ Potom už musela vstát a odejít. Nakonec Terezka dosáhla svého a po několika měsících byla přijata do kláštera.

Terezka byla v klášteře spokojená a radostná. Učila se domácím pracím. Sestry mohly společně hrát divadlo o Johance z Arku. Šily kostýmy, vyráběly kulisy a mohly být veselé. Radost měla i z toho, že sestřičkou se stane i její sestra Celina. V Bibli Terezka četla o tajemném těle církve, které má mnoho částí. Terezka chtěla být v církvi srdcem. A to takovým, které hoří láskou. Často mluvila o výtahu do nebe. A tím výtahem je Ježíšova náruč. Terezka našla, co hledala a říkala: „Důvěřuji Ježíši. Jsem nepatrná, ale on mě zvedne.“ Za nějaký čas se Terezka nachladila a pokašlávala. Později začala kašlat krev. Zjistilo se, že má tuberkulózu. V té době neznali antibiotika ani kyslíkové přístroje. Léky, které užívala, nepomáhaly. Terezka věděla, že brzy umře. Byla v bolestech statečná a říkala: „Za tím mrakem moje slunce, Ježíš, stále svítí.“ A říkala: „Na nikoho nezapomenu. Chci pomáhat všem. Bude to jako bych lidem posílala z nebe růže. A já chystám posílat déšť růží.“ To jsou ty růže, které má Terezka v rukách. Do věčného života vstoupila 30. září 1897, ve věku 24 let. Svatořečena byla v roce 1925. V roce 1997 ji papež Jan Pavel II. prohlásil za učitelku církve. Přeji vám, děti, požehnané dny, úspěchy ve škole a hodně zdraví a radosti.

**** Helena Valoušková*

From Yorkshire to the Rychlebské hory

A Catholic Youth Expedition in the Rychlebské hory

Rychlebské hory *Foto: Josef Rybecký*

Participants: Father Josef, Klára, Sára, Lukáš, Ester, Tereza, Hedvika, Kryštof and Sebi

This was my second year joining the Tišnov Catholic Church youth expedition, organised by Father Josef, a priest from the Tišnov parish. I was excited to return because I had made some great friends last year and was looking forward to another adventure with them.

We set off on Monday and took a train to Brno. From there, we caught another train to Lipová Lázně, which took about three and a half hours. I spent most of the journey catching up with my friend Kryštof, who I met last year, and getting to know the other members of this year›s expedition.

From Horní Lipová, we took our final train to Javorník. We had a look around the town before walking about seven kilometres to the ruins of Rychleby Castle. There, we had a pinecone battle. To my greatest disappointment, the boys lost to the girls – but to be fair, there were more of them!

Afterwards, we walked back to the town and caught a bus to Bílá Voda, where we spent our first night in the garden of the local Senior House. Unfortunately, during the middle of the night, we were caught in heavy rain and had to retreat to the priest's house. We quickly settled down again and were woken the next morning by Father Josef's peaceful singing.

After breakfast, we attended Mass before visiting a local factory to see how Communion wafers are made. The factory also makes traditional Czech *oplatky*, and Father Josef kindly bought some for all of us to share later.

We then began our walk into the mountains along a long, winding road. We stopped for a snack and explored the forests nearby before reaching the Borůvková hora observation tower, which stands 24 metres tall. From the top, we enjoyed spectacular views across the flat plains and lakes of Poland and the distant Jeseníky mountains. The observation tower is also known as one of the few places where, in the right conditions, it is possible to observe the Earth's curvature.

After leaving the tower, we continued hiking through the mountains until we found a peaceful clearing where we camped for our second night. We cooked dinner, sang songs together and said our evening prayers in both Czech and English. We all fell asleep quite quickly because it had been our first proper day of mountain walking and we were exhausted.

On Wednesday morning, we were once again gently woken by Father Josef's quiet singing. We celebrated Holy Mass in the middle of the forest, surrounded by nature. It was a really special experience, and the peaceful atmosphere made it feel even more meaningful.

Rychlebské hory *Foto: Josef Rybecký*

After Mass and breakfast, we continued walking through the forests along the Czech–Polish border. Before lunchtime, we reached the Nýzner Waterfalls, where we stayed for several hours, relaxing, exploring and enjoying the beautiful scenery.

After a light lunch, we began the climb up Smrk, the highest mountain in the Rychlebské hory, standing at 1,127 metres above sea level. Reaching the summit felt like a real achievement. We had dinner there, admired the views and spent the night on top of the mountain, ending another unforgettable day of our expedition.

On the fourth day of our expedition, after Mass and breakfast, we descended Smrk Mountain and stopped for lunch in a nearby village. Later that afternoon, we travelled by train and bus to Maria Hilf, one of the Czech Republic's best-known pilgrimage sites.

From the bus stop, we walked about two kilometres to the church, where we made our sleeping place near the holy well. After a quick dinner, we discovered that the Sinai Camp, a Catholic youth camp, was taking place there. We were able to attend one of their evening worship sessions, featuring a live acoustic and rock gospel worship band. It was a powerful experience and unlike anything I had attended before. We stayed until the end at around 11 p.m. before returning to where we were sleeping and quickly falling asleep after another busy day.

The following morning, we woke up early at 6 a.m. and had a quick breakfast before attending a private Mass celebrated by Father Josef at 7 a.m. After Mass, we packed up our belongings and caught a bus to Zlaté Hory station, where we began our journey home. From there, we travelled by train to Brno and then on to Tišnov, arriving in the evening to meet our parents.

Although the expedition had come to an end, I left with many happy memories. Spending time in the beautiful Rychlebské hory, praying together, meeting new people and strengthening old friendships made it a truly unforgettable experience. I am very grateful to Father Josef for organising such an amazing expedition and to everyone who took part. Even though it only lasted five days, it was an experience I will remember for a long time, and I hope to join again next year.

**** Sebastian Hart, Haworth, West Yorkshire, UK*

Přehled akcí

Akce pro děti:

- **Víkendovka pro děti** 6. – 8. 11. pořádaná mládeží naší farnosti

Akce pro mládež:

- **Godzone tour 2026** 19. 10. Brno – Výstaviště Pavilon G1. ***Nechceš tam jet sám? Pojeď s naší tišnovskou grupou*** – napiš nám na halouzkaja-kub@gmail.com
- **Zahajovací studentská mše akademického roku** 6. 10. v 19:00 na Petrově (bývá to plná katedrála studentů 😊 a hrává schola)
- **Akce organizované VKH Brno** – otevřené pro všechny vysokoškoláky a mladé pracující
  - Každotýdenní nové ohlášky ohledně volnočasových aktivit s věřícími vrstevníky, večeří, přednášek, mší, chval apod. najdeš na **QR** (tak sleduj 😉)
  - **Víkendovka (nejen) pro prváky VŠ** 16. – 18. 10.
  - **Církevní silvestr** 26. 11.
  - **Adventní duchovní obnova** 27. – 29. 11.
  - **Ples VKH** 29. 1.
  - **Kurz základů křesťanské víry** (18+) – pravidelná setkání od 12. a 13. 10. – příprava pro přijetí křtu, eucharistie a biřmování
- **Animátorský kurz** – osobnostně formační kurz pro mládež od 1. ročníku SŠ do 22 let – první víkend 25. – 27. 9. Osová Bítýška

You Dream We Run

FarTi – tým farností Tišnov a Předklášteří nechyběl ani na 12. ročníku charitativního běhu You Dream We Run. Letošní akce proběhla ve dnech 13. až 14. června 2026 ve sportovním areálu v Ráječku u Blanska. Během 24hodinové štafety uběhly týmy dohromady 43 354 koleček (celkem 17 341,6 km). Tím účastníci úspěšně splnili všech 7 letošních snů. Náš tým FarTi s svými 692 kolečky také náležitě přispěl ke splnění společného cíle!

Diplom *Foto: Václav Kytner*

I přes bolavé nohy stále s úsměvem! *Foto: Václav Kytner*

DĚTI A MLADÍ

Evangelisti

EVANGELIUM NEBOLI RADOSTNÁ ZVĚST

POJĎME SE ZAMĚŘIT NA IKONAGRAFII TEDY ZOBRAZENÍ TĚCHTO ČTYŘ EVANGELISTŮ

TVŮJ ÚKOL BUDE JE HLEDAT KOLEM SEBE. SKORO V KAŽDÉM KOSTELE JE NAJDEŠ, MŮŽE TO BÝT STROPNÍ MALBA, SOCHA ČI RELIÉF NA KAZATELNĚ.
NÁSLEDUJÍCÍ ÚKOL TI POMŮŽE ROZEZNAT KOMU PATŘI KTERÝ ATRIBUT.

Marek Jan Lukáš Matouš

*** *Anna Fof*

DĚTI A MLADÍ

Cesta světla | Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

• **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Aneta Straková, Radka Svobodová, Aneta Klicnarová, Josef Lavička • **Korektura:** Josef Lavička • **Kontakt:** b.vitam@post.cz
• **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke • **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o.
• **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.**